

inde i København, vil den naturligvis være meget vanskeligere. Man har gjort Forsøg paa under de vanskelige Forhold, som foreligger, at træffe en saa praktisk Fremgangsmaade, som i det hele taget kan træffes. Men, som sagt, Vanskelighederne er store, og om man dér kan føre en effektiv Kontrol, er naturligvis ikke sikkert. Man maa arbejde hen til at naa saa vidt som muligt i saa Henseende.

Ændringsforslag Nr. 14, som er tiltraadt af Venstre og de Konservative, angaar Sygekasselovens § 15 om Fribefordring for Sygekassemedlemmer. Hidtil har Forholdet lige siden 1892 været det, at de, der ikke holdt Heste og Vogn, af Kommunen skulde have fri Befordring efter Læge og Jordemoder og til Sygehus. Denne Bestemmelse, som man traf i 1892, var maaske den Gang mere rimelig og forsvarelig, end den efterhaanden blev senere. Efterhaanden som Aarene gik, blev man fra alle Sider mere og mere klar over, at det var en ganske irrationel Fremgangsmaade. Det, at et Sygekassemedlem havde et Par Heste, et Par islandske Heste eller lignende, betød nemlig slet ikke, at han økonomisk var nogenlunde velstillet, og der kunde være Medlemmer, som ikke havde disse Heste, men som i Virkeligheden havde meget bedre Raad til at betale Befordringen — der er jo nemlig Tale om at betale her. Der er jo ikke mere Tale om, at Lægerne vil tage ud med en saadan Befordring, det er i Regelen Lægerne selv, der kører ud i deres Bil og faar deres Betaling derfor. Fremgangsmaaden var altsaa ganske irrationel, det har man i Grunden været enig om i mange Aar, og der har ofte været talt om det, men det har været vanskeligt at komme til et virkelig godt og rationelt Resultat, og saa har man ladet det gamle staa. Der blev nedsat en Kommission, jeg ved ikke for hvor længe siden, og den afgav Betænkning nu i Aar, en Kommission angaaende Afløsning af Pligtarbejde og andet kommunalt Arbejde, og den har ogsaa beskæftiget sig med dette Forhold. Den kom til et Resultat, som vi fra Flertallets og fra Ministerens Side i Udvalget i det store og hele har sluttet os til, nemlig at det normale, det almindelige skulde være, at alle Sygekassemedlemmer skulde have fri Kørsel af Kommunen efter Læge, efter Jordemoder og til og fra Sygehus. Men efter Kommissionsforslaget skulde Kommunalbestyrelsen være berettiget til, for at forhindre Misbrug, at afkræve en Kontrolafgift af 2 Kr. Dette Forslag har vi ikke tiltraadt, idet vi har ment, at en Afgift

af 2 Kr. i visse Tilfælde, hvor der kun var Tale om at køre med Lægen 2—3 km, vilde være urimelig. Derfor har vi formet det saaledes, at Kommunalbestyrelsen er berettiget til at kræve en Kontrolafgift. Ændringsforslaget herom lyder saaledes: „Kommunalbestyrelsen er bemyndiget til — naar den anser det for paakrævet for at modvirke Misbrug — at bestemme, at vedkommende Sygekassemedlem for hver Befordring skal erlægge en Kontrolafgift til Kommunen af en Fjerdedel af Kørselsudgiften, dog højst 2 Kr. Det tilkommer i øvrigt Kommunalbestyrelsen at fastsætte den Fremgangsmaade, som skal følges med Hensyn til Rekvisition af Befordring“. Jeg vil tilføje, at det er ikke Forslagsstillerens Mening, at det skal være en generel Bestemmelse, saaledes at man vedtager, at alle skal betale dette, det er en Bestemmelse, som Kommunalbestyrelsen kan anvende, naar der har fundet Misbrug Sted, og naar den finder det formaalstjenligt overfor enkelte Medlemmer.

Ændringsforslagene Nr. 18, 19 og 20 angaar Sygekassernes Forhold til Lægerne. Lige siden 1892, da vi fik den første Sygekasselov, har Sygekasserne efter Loven skullet yde deres Medlemmer fri Læge. I 1921 skete der i dette Forhold en lille Ændring, idet vi var en Del i Udvalget, som fik daværende Indenrigsminister Berg til at gaa ind paa, at Sygekasserne, hvis der ikke forelaa en Overenskomst mellem Lægerne og Sygekasserne, var løst fra denne Forpligtelse, og saa skulde Medlemmerne selv betale Lægen, og Sygekasserne skulde refundere mindst $\frac{3}{4}$ af det Beløb, Lægen havde kostet. Naar man ser paa den voldsomme Stigning, der navnlig i de senere Aar har fundet Sted med Hensyn til Lægeudgifter, ganske uden Hensyn til Pristal og Kronekurs, kan der sikkert ikke være Tvivl om, at der er foregaaet Misbrug med Hensyn til fri Læge overfor Sygekasserne, i alt Fald overfor Landsygekasserne, overfor dem, der betaler pr. Ydelse. Jeg omtalte dette nogenlunde udførligt ved første Behandling. Det har interesseret mig at se, at der for nylig paa et Møde i Midtsjælland blev ført Klage over, at en Læge besøgte Medlemmerne for flittigt og havde for store Kørselsudgifter. Ifølge et Referat i „Roskilde Dagblad“ skal Joh. Sørensen, De sjællandske Sygekassers Formand, have udtalt, at han efter Forhandling med Lægerne havde krævet, at Sygekasserne maatte kunne afbryde Forhandlingerne med en Læge, naar han misbrugte dem. Han fortsætter —